

[Thisted Knudsen.]

cist om, hvordan vi egentlig må bedømme disse forslag, ikke mindst i belysning af den målsætning, som vi allerede har givet udtryk for i tinget.

En af de forslåede hovedbestemmelser går ud på med øjeblikkelig virkning at indefryse bygningsskatterne i amts- og sognekommunerne for derefter i en 28-årig periode at afvikle disse bygningsskatter. Principielt vil jo ethvert fornuftigt menneske her i landet erkende, at bygningsskatter er ikke noget, man bør tilstræbe, men noget, man bør afvikle. I fremtidens Danmark — ja, nu må man ikke blive urolig dernede på bænkene, det er ikke det skrift, man udsendte i 1945, men det er i realiteten — bør man efter mit skøn indrette beskatningen således, at man opfordrer så mange som muligt til at skaffe sig egen bolig. Derfor bør beskatningen af boliger, og dermed bygningsskatterne, være så nænsom som overhovedet muligt. Men det hovedproblem, bygningsskatterne rejser, er, hvordan man, efterhånden som kommunerne får disse indtægtshuller, skal udfylde dem. Hvis man lægger ministerens forslag til grund, kan man ikke komme uden om, at disse bygningsskatter, i hvert fald delvis, let efter ligningsforholdet i sognekommunen vil komme til at give sig udtryk i nye forhøjede jordskatter. Ja, det er selvfølgelig en løsning, men det er ikke for os nogen tilfredsstillende løsning. Og derfor må jeg sige med det samme, at bygningsskatternes afvikling med den mulighed, at en del af disse skatter bundfælder sig i nye jordskatter, kan ikke forenes med de synspunkter, vi allerede har gjort gældende på dette område.

Den anden hovedbestemmelse i forslagene er det, der faktisk er det centrale, og vel det, der har kaldt ministeren frem, og det, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen meget indgående har berørt, nemlig den amtskommunale beskatning. Jeg ved vel, at regeringen har været uhyre længe undervejs med denne sag, efter mit skøn for længe, men i alt fald viser dette forslag en åben erkendelse fra regeringens side — og det må jeg udtale min påskønnelse af — af berettigelsen af den kritik, som mit parti i snart en menneskealder har rejst imod dette system, ikke mindst efter-

hånden som skatterne steg og steg. Nu er det endt med, at vi i dag har to forslag stående over for hinanden om en ændring af den amtskommunale beskatning, og begge tager denne beskatning som noget centralt ind i deres overvejelser.

Jeg erkender, at det absolut er et fremskridt, at ministeren siger, at nu skal der være loft over disse skatter, og så nævner man grundskyldpromillen 14 og siger, at højere må man ikke komme. Jeg ved ikke, om jeg forstår forslaget rigtigt, men hvis det skulle ske, at halvdelen af en amtskommunes udgifter efter forslaget ikke kunne dækkes ved 14 promille af jordværdien, så er det vel ministerens mening, at kommunerne skal dække resten af amtets udgifter, uanset at dette er over halvdelen. Sådan må jeg i hvert fald forstå det. Loftet er selvfølgelig et fremskridt. Det er efter vor opfattelse ikke helt rigtigt, det er noget andet; men man erkender altså, at der skal være en vis mening i galskaben. Der er blot det kedelige ved dette forslag, at det ikke kan undgås, at en del af de skatter, som man letter grundværdierne for i amtskommunerne, kommer igen i form af større grundskatter eller jordskatter i sognekommunerne. Altså nissen flytter med. Det vil være forskelligt, siger ministeren, fra kommune til kommune, og det er rigtigt, for det er ligningsforholdet i kommunerne, der vil være afgørende for, hvor stor en del af den lettelse, som man nu ønsker at gennemføre over for amtsbeskatningen af de faste ejendomme, der kommer igen som nye sognekommunale jordskatter.

Det andet — som vi har været imod, og som vort forslag vil standse — er, om der fortsat her i samfundet skal udskrives skatter på fast ejendom; det skulle nu ske på jordværdierne, for efter regeringens opfattelse er bygninger herefter fredet — det skal gå den anden vej — men for jordens vedkommende er der ikke noget til hinder for, at det kan gå den modsatte vej. Der er altså denne bevægelse opad for jordskatterne og nedad for bygningsskatter. Behovsudskrivningen på fast ejendom må fortsætte, indtil man for amtskommunernes vedkommende når de 14 promille og for sognekommunernes de 35 promille. Ministeren gjorde op, hvordan amtskommunernes stilling er, og det viste sig, at der